

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/44/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3513208399
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3513208399.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členov JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: Y. A. T., s.r.o., Y. XX, P., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpeného D. kanceláriou J. D. A., s.r.o., Q. XX, P., IČO: XX XXX XXX, proti odporcovi: R. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. T. XX, v konaní o zaplatenie 637,87 Eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 22. júla 2014, č.k. 4C/70/2014-31, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol, a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal, aby súd zaviazal odporcu k zaplateniu sumy 637,87 Eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 18.02.2010 do zaplatenia a k náhrade trov konania, dôvodiac, že dňa 09.04.2008 uzatvoril s odporcom Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol odporcovi úver vo výške 1.161,79 Eur, ktorý sa tento zaviazal splatiť spolu s úrokom v 48 mesačných splátkach po 65,43 Eur v termínoch splatnosti podľa splátkového kalendára dohodnutého v zmluve. Účastníci sa dohodli na odklade splátok č. 3, 4, 5 a tieto sa odporca zaviazal splatiť ako splátky č. 49, 50, 51. Neskôr požiadal odporca o ďalší odklad splátok, a preto s navrhovateľom uzatvorili dodatok k zmluve, v ktorom sa dohodli na odklade splatnosti splátok č. 15,16. Za odklad splatnosti splátok sa odporca zaviazal zaplatiť navrhovateľovi zmluvnú odmenu vo výške 130,86 Eur. Uvedené splátky sa odporca zaviazal splatiť ako tzv. odložené splátky (vrátane zmluvnej odmeny) č. 52, 53, 54, 55 v zmysle nového splátkového kalendára, ktorý tvorí prílohu zmluvy a je jej neoddeliteľnou súčasťou. Odporca sa dostal do omeškania s úhradou splátok úveru už pri splátke č. 3 a do okamžitej splatnosti úveru napokon zaplatil len sumu 850,59 Eur. Vzhľadom k tomu, že odporca bol v omeškaní s úhradou splátky č. 19 o viac ako tri mesiace, navrhovateľ si uplatnil právo veriteľa podľa § 565 OZ, t. j. okamžité zosplatenie úveru. Odporca mal zaplatiť sumu neuhradených splátok vo výške 2.420,91 Eur dňa 18.02.2010, ktorú uhradil len čiastočne vo výške 1.783,04 Eur.

Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa zistil, že dňa 09.04.2008 bola medzi navrhovateľom ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom a uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bola odporcovi reálne poskytnutá čiastka úveru vo výške 35.000,- Sk (1.161,79 Eur) so splatnosťou v 48-ich mesačných splátkach v termíne do 14. dňa v mesiaci s mesačnou splátkou po 1.971,- Sk (65,43 Eur). V oznámení o zosplatení zo dňa 27.01.2010 navrhovateľ oznámil odporcovi, že k uvedenému dňu je v omeškaní s úhradou splátok č. 19, 20, 21, pričom suma omeškaných splátok

je 196,29 Eur. Zároveň ho upozornil, že v prípade, ak sa dostane do omeškania s úhradou s ktoroukoľvek z uvedených splátok o viac ako 3 mesiace a uplynie 15 dní od doručenia tohto oznámenia, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy, ktoré sa majú stať splatnými až v budúcnosti a po splnení zmluvne dohodnutých podmienok si navrhovateľ bude môcť uplatniť aj nároky na zmluvné sankcie, odporca stratí výhodu splátok a celý dlh bude povinný splatiť naraz. Z karty klienta vyplýva, že odporca uhradil 38 splátok po á 65,43 Eur a ďalej sumu 18,86 Eur, 33,- Eur, 13,57 Eur a 16,43 Eur, t.j. celkovo sumu 2.568,20 Eur. Z článku 14 zmluvných dojednaní navrhovateľa vyplýva, že v prípade omeškania dlžníka sa s plnením akéhokoľvek peňažného záväzku podľa zmluvy je veriteľ oprávnený požadovať zmluvnú pokutu vo výške 0,2% z výšky splátky za každý deň omeškania. V prípade omeškania dlžníka s úhradou splátky úveru alebo jej časti o viac ako a) 15 dní po termíne splatnosti je veriteľ oprávnený požadovať nad rámec zmluvnej pokuty uvedenej v čl. 14 ods. 14.1 tejto zmluvy úhradu zmluvnej pokuty vo výške 5% z výšky dlžnej splátky a ďalej b) 30 dní po termíne splatnosti je veriteľ oprávnený požadovať nad rámec zmluvnej pokuty uvedenej v čl. 14 ods. 14. a 14.2 písm. a) tejto zmluvy úhradu zmluvnej pokuty vo výške 10% z výšky dlžnej splátky. V prípade akéhokoľvek porušenia tejto zmluvy špecifikovaného v čl. 13. ods. 13.1 je veriteľ oprávnený požadovať nad rámec zmluvnej pokuty uvedenej v ods. 14.1 a 14.2 úhradu zmluvnej pokuty vo výške 50% z nominálnej výšky úveru.

Na danú vec súd prvého stupňa aplikoval § 2, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3, § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z., § 3 ods. 1, § 52, 53 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 5, § 544 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 3 písm. d/, § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 504, § 506 Obchodného zákonníka s odkazom na ktoré v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že mal za preukázané, že medzi navrhovateľom ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom bola dňa 09.04.2008 uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou a zároveň podľa § 261 ods. 6 písm. d) je tzv. absolútnym obchodom. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o formulárovú (typovú) zmluvu pripravenú vopred navrhovateľom, ktorej obsah nemal odporca možnosť reálne ovplyvniť alebo pozmeniť. Zmluvu uzavrel odporca ako fyzická osoba nepodnikateľ. Keďže mu bolo ako potenciálnemu dlžníkovi z titulu spotrebiteľského úveru predložené tlačivo zmluvy vrátane zmluvných dojednaní, možno celkom odôvodnene pochybovať o tom, či odporca mal dostatok času a možnosť oboznámiť sa s celým obsahom zmluvy a pochopiť význam podmienok v nej uvedených, ktorú pochybnosť zároveň podporuje skutočnosť, že zmluva je písaná malým nahusteným písmom, pričom ide o pomerne dlhý text obsahujúci množstvo odbornej právnej terminológie. Z údajov o schválenom úvere, ktorý svojím obsahom zodpovedá žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, ako aj z karty klienta, vyplýva, že odporcovi bol poskytnutý úver v nominálnej výške 94.608,- Sk (3.140,41 Eur), z ktorého zmluvná odmena predstavovala 59.608,- Sk (1.978,62 Eur), teda reálne bola odporcovi vyplatená suma 35.000,- Sk (1.161,79 Eur). V tejto súvislosti považuje súd za potrebné uviesť, že takáto zmluvná odmena, resp. odplata za poskytnutie úveru je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko jej výška je neprimerane vysoká v porovnaní s výškou vyplateného úveru a preto ju považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za neprijateľné zmluvné dojednanie súd rovnako považuje aj RPMN úveru vo výške 80,81 % a predpokladanú RPMN po vykonaní revolvingu vo výške 73,71 %, ktoré niekoľkonásobne prevyšujú úrokové sadzby pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru i napriek tomu, že výška úrokov alebo odmeny nie je zákonom stanovená a tieto sú predmetom voľného zmluvného dojednania medzi účastníkmi zmluvného vzťahu, sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je neplatná, a to bez možnosti jej dodatočnej modifikácie (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2012, sp. zn. 5 Cdo 26/2011). Zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje navrhovateľa na takúto neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, splatnosť tejto odmeny ihneď pri poskytnutí úveru a jednostranne započítanie tejto odmeny s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov považuje súd rovnako za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatnú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pretože je výrazne v neprospech odporcu ako spotrebiteľa. Z uvedeného dôvodu bol odporca povinný splácať len istinu poskytnutého úveru (1.161,79 Eur), pričom s prihliadnutím na sumu, ktorú podľa navrhovateľa doposiaľ už uhradil (1.789,04 Eur), považoval návrh navrhovateľa za nedôvodný.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V danom prípade bol úspešný odporca, avšak vzhľadom k tomu, že si v konaní náhradu trov neuplatnil, resp. mu žiadne nevznikli, ich náhradu mu nepriznal.

Rozsudok súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu a žiadal odvolací súd o zmenu napadnutého rozsudku, a to tak, že jeho návrhu bude vyhovieť a odporca bude zaviazaný k náhrade trov tak prvostupňového ako aj odvolacieho konania, alternatívne žiadal o zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že uplatňuje dôvody odvolania uvedené v ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ O.s.p., v ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/, f/ O.s.p.. Dôvodil, že závery súdu vo veci dohody o úrokoch ako neprijateľnej podmienky odporujú relevantnej právnej úprave, a to ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Namietal záver súdu prvého stupňa o rozpore výšky úrokov s dobrými mravmi a na základe toho vyvodzovanej neplatnosti celej dohody o odplate. V súvislosti s odkazom súdu prvého stupňa na rozhodnutie NS SR uviedol, že v tomto sa hovorí, že neprimeranou a odporujúcou dobrým mravom je výška úrokov, ktorá podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov, alebo pôžičiek. Súd však v konaní nemal preukázané, aká bola najvyššia úroková sadzba uplatňovaná bankami, a tak jeho tvrdenia, z ktorých vychádzal nemajú oporu v súdnom spise. Ak by aj bolo pravdou, že dohodnutá výška úrokov podstatne prevyšovala najvyššie úrokové sadzby bánk, nemožno konštatovať, že celá odplata je neprimeranou, pretože atribút neprimeranosti spĺňa len časť odplaty, nie však odplata celá. Z uvedeného dôvodu preto v určitej časti rozpor s dobrými mravmi nejestvuje, teda nie je daný dôvod neplatnosti uvádzaný súdom. Nesprávnosť záveru súdu prvého stupňa videl aj z hľadiska jeho rozporu s ust. § 497 a § 502 Obchodného zákonníka. Účastníci konania sa dohodli na odplatnom požíčaní peňažných prostriedkov, a preto mal súd určiť, aká je výška primeraná, aká nie a na základe toho rozhodnúť. Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou a na jej uzavretie je potrebná dohoda o podstatných náležitostiach, ktorými je dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky, stanovenie sumy týchto peňažných prostriedkov a záväzok dlžníka tieto vrátiť a zaplatiť úroky. Samotné dojednanie o výške úrokov, nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere. Podľa jeho názoru z právnej úpravy nesporné vyplýva, že nie je možné rozhodnúť o neplatnosti celej odplaty a prepisovať vôľu zmluvných strán tak, že pôjde o bezúročný úver. Súd pri rozhodovaní nevzal do úvahy aj časový aspekt, teda dobu, na ktorú sa peniaze požičali. Lez z porovnania uvedených súm nemožno ustáliť, že odporca uhradil odplatu, ktorá by sa v zmysle vyššie uvedenej argumentácie považovala za prevyšujúcu prípustnú odplatu. Naopak odporca svoje záväzky nesplnil a návrh bol podaný dôvodne.

Odporca nevyužil svoju zákonom mu danú možnosť písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

Krajský súd Trenčín, ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou a včas, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru o vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, preto ho za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej, možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písm. a) až f) citovaného zákonného ustanovenia.

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 221 ods. 1 písm. a/ - g/ O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich odvolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Odvolací súd podrobil preskúmaniu navrhovateľom tvrdené vady konania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ O.s.p., keď sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a keď malo dôjsť k nesprávnemu právnemu posúdeniu za súčasného nedostatočného zistenia skutkového stavu.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Vada konania vymedzená v § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorú vadu navrhovateľ videl v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku. Jeho preskúmaním však odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti uplatnenia tohto odvolacieho dôvodu. Z napadnutého rozsudku je dostatočne

zrejme, že právne závery o neplatnosti dotknutého zmluvného dojednaní založil prvostupňový súd na konkrétnych ustanoveniach právnych predpisov a skutkovo dovodil z konkrétnych zistení a uviedol tiež dôkazy, z ktorých pri týchto zisteniach vychádzal. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, tak nezakladá existenciu navrhovateľom vytýkanej vady a tým ani porušenia jeho práva na spravodlivý proces a z hľadiska vecnej správnosti rozhodnutia nedošlo ani k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu za súčasne nedostatočného zistenia skutkového stavu veci (§ 221 ods.1 písm. h) O.s.p.).

Keďže navrhovateľ v odvolaní neuvádza žiaden navrhovaný dôkaz, ktorý by súdom prvého stupňa nebol vykonaný, uplatnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 205, ods. 2 písm. c) O.s.p. (neúplné zistenie skutkového stavu z dôvodu nevykonania navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností) nemá opodstatnenie.

Navrhovateľ ďalej vo svojom odvolaní uplatňoval dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d), a f) O.s.p. spočívajúce v tom, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci, čo vidí v nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov a z toho plynúcich nesprávnych skutkových a právnych záverov.

Pokiaľ ide o dôvod odvolania spočívajúci v tom, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nie je pri ňom rozhodujúce, či súd vykonal všetky navrhnuté dôkazné prostriedky alebo nie, rozhodujúce je iba to, že na základe tých, ktoré vykonal dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Dôvodom nesprávneho skutkového zistenia je nesprávne hodnotenie dôkazov z hľadiska ustanovenia § 132 O.s.p., vychádzajúc z ktorého povinnosťou súdu je hodnotiť dôkazy podľa svojej úvahy a to každý jednotlivito a všetky v ich vzájomnej súvislosti; pričom starostlivo musí prihliadnúť na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), je daný podľa súdnej praxe v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania odvolací súd dospel k záveru o nespôsobilosti uvedených odvolacích dôvodov pre ich nenaplnenie privodiť v prospech navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

V preskúmvanej veci súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na právnom závere spočívajúcom v neprijateľnosti zmluvnej podmienky s následkom neplatnosti zmluvného dojednania medzi účastníkmi konania týkajúceho sa odplaty za poskytnutý úver pre jej rozpor s dobrými mravmi, (§ 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka), keďže táto predstavuje viac ako 100% zo skutočne poskytnutých peňažných prostriedkov.

Pravdou je, že Občiansky zákonník, Obchodný zákonník, ani iné právne predpisy nestanovujú výslovne výšku dojednaného úroku, či odplaty za poskytnutý úver, tieto sú predmetom voľného zmluvného dojednania medzi účastníkmi zmluvného vzťahu. To však neznamená, že ustanovenie § 3 ods. 1 OZ by sa na takúto dohodu, predmetom ktorej je dojednanie odplaty za poskytnutý úver nevzťahovalo, pretože výkon aj takýchto práv a povinností musí byť súladný s dobrými mravmi, t.j. nemôže byť v rozpore s nimi. Legislatívna úprava ako aj súdna prax (rovnako tiež na Európskej úrovni), štandardne zabezpečuje ochranu spotrebiteľa pred konaním, ktoré ho môže poškodzovať. Doslovne zakázané sú ustanovenia, spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v spotrebiteľských zmluvách. Spotrebiteľ má teda právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktoré sú uzatvorené či už podľa Občianskeho, alebo Obchodného zákonníka. Súdnej kontrole vo svetle imperatívu dobrých mravov podliehajú bez ohľadu na to, či sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, alebo inú spotrebiteľskú zmluvu, tak neprimerane vysoké úroky dojednané pri úvere, ako aj výška celkovej dohodnutej odplaty za úver, ktoré sú vo všeobecnosti považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania sa a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku, ak sú považované za rozporné s dobrými mravmi. Len také konanie veriteľa, ktorý sa pri úvere uspokojí s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a teda na tento účel poskytnuté svoje peňažné prostriedky zhodnocuje spôsobom obvyklým, možno považovať za súladné s dobrými mravmi. V preskúmvanej veci teda za

stavu, že zmluvné odmeny za poskytnutie úverov, plniace funkciu odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov, boli dojednané vo výške presahujúcej 100 % (vyplatené prostriedky 1.161,79 eur, zmluvná odmena 1.978,62 eur), ide bezpochyby o neprimerane vysokú odplatu výrazne poškodzujúcu odporcu ako spotrebiteľa, preto záver súdu prvého stupňa, že táto nemôže byť považovaná za súladnú s dobrými mravmi, čím predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá nebola individuálne dojednaná (§53 ods.1 OZ), s následkom jej neplatnosti vychádzajúc z ust. § 53 ods. 5 OZ, a to bez akejkoľvek možnosti jej dodatočnej modifikácie, považuje aj odvolací súd za správny. Nemožno tiež ponechať bez povšimnutia, že celá konštrukcia zmluvného dojednanja oprávňujúceho navrhovateľa na takúto neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, splatnosť tejto odmeny ihneď pri poskytnutí úveru a jednostranne započítanie tejto odmeny s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov, je koncipovaná výrazne v neprospech odporcu ako spotrebiteľa, bez možnosti poskytnúť takémuto dojednaniu súdnu ochranu. Správny je tiež záver súdu, že dojednaná odplata (úroky), niekoľkonásobne prevyšujú úrokové sadzby pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Dojednanie úrokov z úveru pre občana - fyzickú osobu v miere viac ako 83 % ročne, významne prevyšuje priemernú mieru úrokov 13,81 % ročne z nových úverov poskytovaných v danom období obchodnými bankami obyvateľstvu so začiatočnou dobou fixácie 1 až 5 rokov, pričom nejde o poznatok s potrebou jeho získania dopĺňaním dokazovania vyžadujúcim si prejednanie vecí na pojednávaní, keďže ide o skutočnosť známu súdom, teda tiež odvolaciemu súdu z jeho rozhodovacej činnosti, s nepotrebnosťou jej dokazovania podľa § 121 O. s. p., ktoré prevýšenie porušuje podľa odvolacieho súdu uvádzané pravidlá morálneho charakteru, teda nemôže byť súladné s dobrými mravmi.

V súvislosti s námietkou navrhovateľa o nesprávnosti záveru o neplatnosti celej odplaty za úver, odvolací súd tiež poukazuje na RPMN uvedenú v zmluve. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN), je jednou z podstatných náležitostí zmluvy o splátkovom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. j/ Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, absencia ktorej náležitosti má za následok, že tento úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľovi pomáha tento údaj spoznať, aké všetky náklady (teda nielen úroky, ale aj všetky ďalšie náklady, napr. poplatky), budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje sa tým spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj výber úveru, pre toho - konkrétneho spotrebiteľa najvýhodnejšieho. Jej výška teda nie je určená dohodou zmluvných strán, ale by mala byť výsledkom výpočtu podľa jednotného matematického vzorca pre výpočet RPMN, uvedeného v prílohe Zák. o spotrebiteľských úveroch. Vo vzťahu k tomuto údaju prichádza do úvahy skúmať správnosť jeho výpočtu a jeho jednoznačnosť s poukazom na účel, ktorý má vo vzťahu k spotrebiteľovi plniť. V dotknutej zmluve sú uvedené viaceré údaje RPMN vo vzťahu k úveru (na jednom mieste v zmluve sa uvádza RPMN 82,06 %, na inom 73,73 % ako RPMN po poskytnutí revolvingu), čo neguje ich jednoznačnú výpovednú hodnotu a vytvára pre priemerného spotrebiteľa pochybnosti o skutočných parametroch toho-ktorého poskytovaného úveru, čo sa svojimi účinkami zhoduje s neuvedením tohto zákonom stanoveného parametru s následkom bezodplatnosti úveru.

Keďže navrhovateľovi za týchto okolností nevznikol nárok na zaplatenie dojednanej odplaty za poskytnutý úvery za súčasne nenapadnutého skutkového zistenia, že odporca z titulu úverového vzťahu zaplatil navrhovateľovi už sumu 1.789,04 eur, pričom poskytnutá vyplatená mu bola len suma 1.161,79 eur, nemôže byť nárok navrhovateľa na zaplatenie žiadnej ďalšej čiastky nad rámec rozdielu medzi poskytnutými a zaplatenými peňažnými prostriedkami zo strany odporcu dôvodným, preto nezostávalo súdu prvého stupňa iné, len návrh navrhovateľa zamietnuť. Za vecne správne považoval odvolací súd aj rozhodnutie v časti náhrady trov konania, vychádzajúc zo zásady úspechu odporcu v konaní. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol za použitia § 224 ods. 1 v spojitosti s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi, ako úspešnému účastníkovi v konaní ich náhradu nepriznal, pretože tento si trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu ani žiadne nevyplýnuli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.